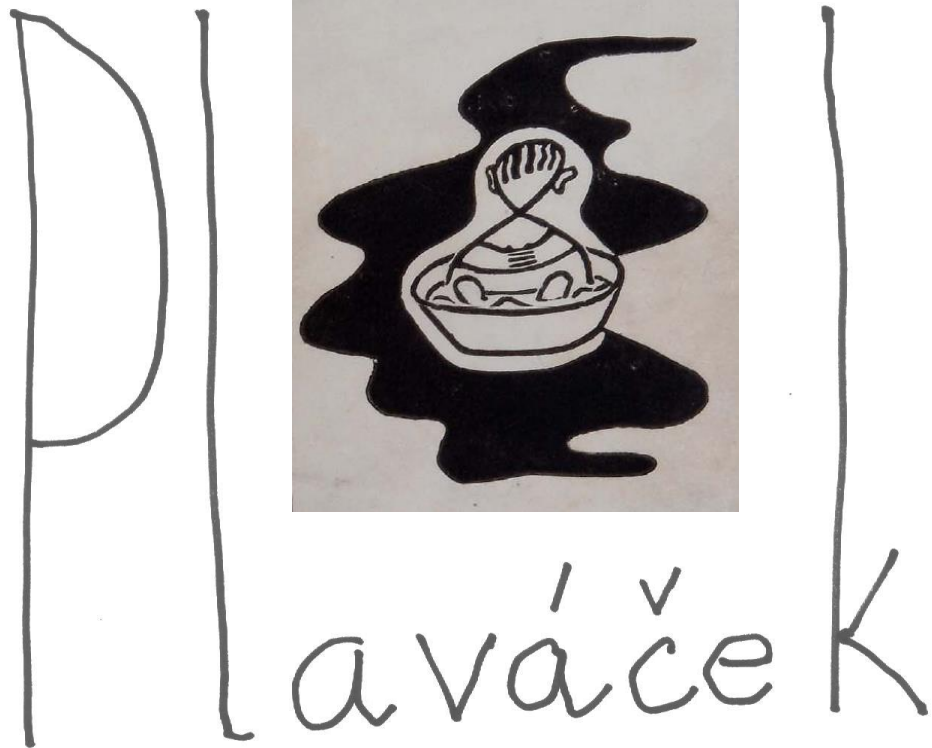

2020

č. 12

Nezapomeň!

Zápis

Online schůzka proběhla výborně. Zúčastnil se jí celý svět: **Smeták** (Kanada), **Hakim** (Německo), **Golfík** (Švýcarsko), **Rud'a** (Dánsko), **Styda** (USA), **Kačka** (Všenory), **Chingo** (Lipence), **Reyp** (Křivoklát), a pak už jen Praha: **Pegas**, **Cancidlo**, **Pacík**, **Job**, **Hekloš**, **Mahu** a **Zbyněk**,

Omluvenky

Ahoj! Pozvánka přišla par hodin po skončení schůzky. Měli jsme tu mírnou sněhovou bouři a elektrika vypadla, normalně je to par hodin, tentokrát to bylo 24 hodin, sníh byl těžký a mokry, tak to někde dráty asi nevydržely. Doufal jsem že během schůzky to dají dohromady abych se dodatečně mohl připojit. Bez elektriky – zadně komunikace, náš internet přes satelit zhasne, mobil tady nikdy nefunguje, taky jen přes internet. Takže, teplo OK, máme dobrá kamna ale dříví se musí nosit z kulny, voda (tavení sněhu), vaření na polním variči, hlavně ale přijde do provozu kadibudka (ten výraz jsem dříve neznal, přiučil mne **Kacka**), když je -15 C a často daleko větší mráz, je to dobrodružný výlet – viz foto (exteriér a interiéru).

Hory, rad bych jel, nevidim to ale slavne. Z Prahy do Italie to mozna bude OK, ja ovsem musim pres more, nevim zda bych musel byt v CR 14 dni v izolaci, zcela jiste zde v Kanade po navratu. Plus letiste, presedani, 7 hodin v letadle, nepripada mi to moc bezpecne. Treba se neco do te doby zmeni k lepsimu. Doufam ze se priste zucastnim te legrace. 555, **Plavec**

Posílám všem ještě jednou pozdrav, „schůze“ jsem se zúčastnil, ale byla namáhavá na moje předplatné a hromadná debata sežrala všechny moje předplacené Gb, takže mi došly a byl jsem vypnut ještě před koncem. Omlouvám se. Letos jsem plánoval účast na lednovém lyžování, ale Covid to všechno změnil, nepojedu ani v březnu na každoroční lyžování ve Švýcarsku. Mějte se hezky a dávejte na sebe pozor, ať se dožijeme alespoň vakcíny. 555 **Rud'a**

Předem se omluvil telefonicky **Bobánek**, že mu odvezli manželku do nemocnice a je z toho vytrsej.

Petr volal kde je schůzka a když se dozvěděl, že bude online, tak řekl, že to s počítačem neumí.

SMSkou přišla tato omluva:

„Zdravím fšchny radioamatery. Mrzí mě, že se nebudu moci připojit. V době spojení budu řídit a nesmím čučet na jakoukoli obrazovku. S pozdravem „Radioamaterum zdar“
Yško

Schůzka on-line proběhla úspěšně až na to, že si nikdo nepamatuje, o čem byla.

Historie

Vzpomíná Chingo

To začal vlastně **Jirka** Zajíček. Byl členem hned po válce, a to ve 145. oddíle. Klubovna byla v Americké ulici na Královských Vinohradech. Pozval mě. Byl jsem tam ale snad jen dvakrát na jaře 1945. Pak mi **Ivan** Rubeška nabídnul přestup do 5. odd. vodních skautů, tedy do vlčat toho oddílu, kde už byl členem. A já byl vždycky vodomil. Vlčata vedl **Standa** Lang a holky jeho žena **Libuše**. **Standa** byl skoro dvoumetrová hora svalů, asi tak 150 kg. Povoláním byl vahař, původně snad kovář. Vyráběl a opravoval velké váhy, ale i třeba decimálky. Na prvním výletě jsem se **Standou** byl někde na Štěchovické přehradě. Jen pár kluků a on. Nocovali jsme u jezera na loučce. Jako příčinnivý skautík jsem s sebou měl vše, co jsem si myslel, že mám mít. Ten batoh byl o něco

těžší než já. Nebyl jsem sám. Na tu loučku od autobusu jsme došli bez bágů, všechny je totiž přinesl **Standa**. V noci ale stoupla voda a ráno jsme byli vlastně v jezeře, i když jen v hloubce nějakých 10 cm.

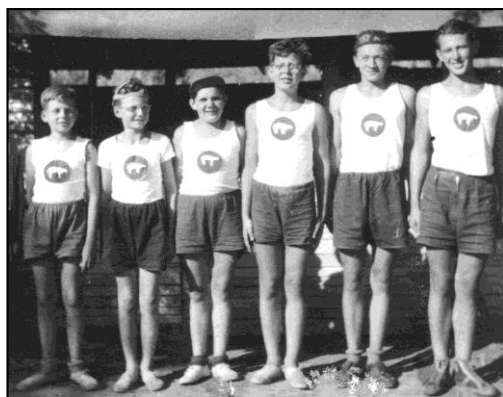

Ještě v roce 1945 jsem s ním byl na táboře u Sudoměřic. A rok na to na Jemčině u soutoku Nové řeky a Nežárky. Zámek byl po válce poničený vojáky, ale bylo to krásné a nové dobrodružství. A spousta zážitků. Byl tam třeba **Rudka Hrubý**, nebo **Pavel Belšan**, **Dick Andres** a kluk, kterému jsme říkali **Zábabuška Puťatičná**. Pořád mluvil o *Libuše, já, totem a Aga* motýlech. Prý se tak jeden rod jmenuje. Tam už jsem ale být neměl. Měl jsem už být s 5. oddílem na Seči. Jenže si mě **Standa** vyžádal na pomoc, protože jsem s ním na jaře 1946 byl na Lesní škole, spolu s **Libuší** a jedním klukem, kterému jsme říkali **Mravenec**. Byla tam i má sestra Eva, zvaná **Tarka Borovice**. Škola byla v Banské Štiavnici a tam se tenkrát jezdilo úzkokolejkou z Hronské Dúbravy. Jenže při své postavě se Standa do vagonku nevešel. Stál na stupátku a vagoněk byl našikmo. **Standa** dokonce i vyskočil, přešel do

kopce přes louku a počkal, až vláček přijede, a zase naskočil.

Na Jemčině jsem také přišel ke své přezdívce **Chingo**. Někdy na konci války mi táta dal dárek – knihu o statečném psovi. Napsala ji Ditha Holesch a jmenuje se Pes Chingo. Psy miluju a kniha mně učarovala, a tak jsem to všude vykládal až do omrzení a začali mi proto říkat Pes Chingo. Nakonec **Chingo** vyslovené jako Čingo. Při stěhování do Černošic (1999) se knížka objevila. I ukázalo se, že Ditha Holesch byla Němka, která za války žila v Hitlerovi nakloněné Argentíně. Vydáno 1942. No jo, ale pes byl vlčák a jmenoval se Xingu, tedy v německo-české verzi Chingu, vyslovené jako Š, a ne Č. Zkratka moje dětská verze zůstala a vždycky jsem se strašně zlobil, když mě někdo zapsal s Č.

Hned po Jemčině jsem ale už byl v 5. Oddíle, jehož kapitánem byl **Brat'ka** – Jaroslav Novák. A jsem vlastně členem dosud. Skautský slib jsem udělal na Seči 1947. Mým prvním kormidelníkem byl Jiří Kollinger (**Karkul** první zprava), ale ve stanu jsem byl s **Gabasem** (Kocián, později profesor UK, lékař a primář v Thomayerově nemocnici – není na obrázku). Člunařem byl **Tonda** Plánička, nakonec jeden z mých nejbližších přátel.

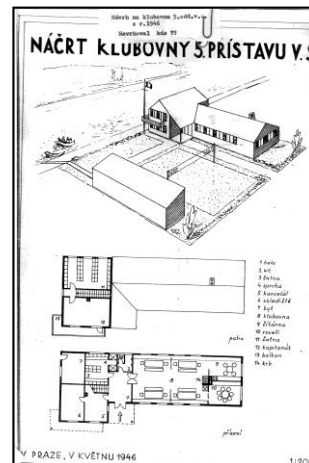

Další na obrázku jsou **Špalek** (Kavan), **Vočko** (Bžoch) a **Autogen** (Vepřek). Mužstvo Medvědů (ledních) na tak zvané Filmovací Seči (1947). Natočil se tam film Na dobré stopě. Jsem vidět na pár záběrech, když si dáte velký pozor. Hrál jsem tam i na harmoniku.

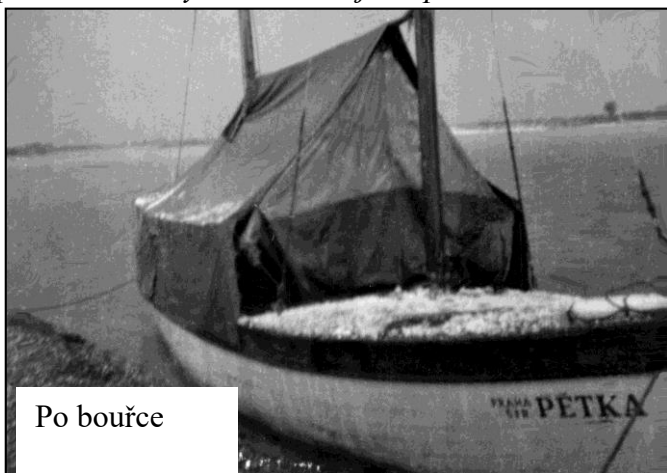
V roce 1947 jsme stavěli novou klubovnu podle návrhu **Mandáry** v Braníku, tehdy na konečné tramvaje, zhruba tam, co dodnes jsou pozůstatky lomu s kaplí. Ale u vody. Hned vedle Bílé zdi. Z nedostavěné klubovny nás někdy v listopadu 1948 vyhnali komunisti. Stačili jsme odnést jen málo věcí. Na příklad slavnou vlajku, spíše standartu 5. oddílu. Stavbu finančně podpořil táta, jako ostatně v té době víc mých a skautských aktivit. **Bratřka** pohotově vyzval čtrnáct těch starších s tím, že se okamžitě sejdem v čekárničce na konečné v Braníku. Dnes si myslím, že to měl dopředu dobře promyšlené. Tam nám navrhnul, pokud chceme, že vyjednal v Českém Yacht klubu v Podolí, že by tam vybudoval oddíl jachtařského dorostu. Všichni jsme souhlasili a stali se během několika dnů členy ČYK. 5. oddíl, tehdy už Přístav s oddíly 5. 7. a 9., byl úředně zrušen, později i Dvojka a celá Skautská organizace.

Ještě ale v roce 1948 - přes zákaz Akčního výboru mládeže z roku 1947, **Bratřka** dokázal zorganizovat výpravu do Polska, a to ve skautských krojích. Na pozvání Harcerů. Pluli jsme z Krakova až do Gdanska a po moři do Gdynie. Na dvoustěžňové plachetnici (bez motoru) „Pětka“, co už byla nafilmována na Seči ve zmíněném filmu. Byl to další z **Bratřkových** husarských kousků a dnes můžeme jen obdivovat jeho nápady, prozíravost a odvahu. Byl opravdu geniální. Při tom fyzicky nezdatný a se špatným zrakem.

Takto jsem to popsal v roce 1993 pro Plaváčka:

*V pošmourném dni na začátku července 1948 odpoutala se loď „Pětka“ od nábřeží Visly v Krakově při zvucích oddílového pokřiku. Nevelká skupina Harcerů z Krakova rozloučila se s devatenácti účastníky památné plavby oddílu po Visle z Krakova do Gdańska a po moři do Gdynie. Všichni jsme poslechli nařizení **Bratřky** nebrat si s sebou foťáky. Že vezme svou Leicu. Zapomněl. A tak jediný neposlušný přístavný **Miky** měl t. zv. Baby Box 4x6,5. Odtud jediné fotografie z té cesty v příslušné nekvatitě. Nepoznáme z nich, bohužel, ani tváře některých účastníků.*

*Na lodi nás bylo 16 kluků a 3 vedoucí: **Bratřka** (Novák), **Radim** (Palouš) a **Miky** (Reich). Medvědi: **Tonda** (Plánička), **Gabas** (Kocián), **Špalek** (Kavan), **Autogen** (Vepřek).*

*Lišky: **Fakir** (Mužík), **Profa** (Kafka), **Julio** (Bednář), **Černochoch** (Černý.)*

*Lachtani: **Catilina** (Tománek), **Černoušek** (Koubek), **Chingo** (Englich), **Riki** (Jaroš).*

*Rackové: **Jirka** (Stáhlík), **Jiří** (Saxl), **Orátor** (?), **Dlouhán** (Vich).*

(Měl jsem zmatek ve jménech, takže raději jsem to teď opsal podle zápisu z **Brat'kova** lodního deníku. Originál mám ofocený v počítači. Našel se v archivu v Ústí n/L.)

*Tím pokračovala série **Brat'kových** na tu dobu fantastických nápadů. Až dnešní časový odstup nám dovoluje uvědomit si riskantnost takového činu a odpovědnosti za něj. Lod' byla vojenský námořní záchraňovací člun – kutr, potopený Hitlerjugendem pod Vyšehradskou skálou. **Brat'ka** jí získal pro oddíl. Vlastními silami opravená a oplachtěná gaflovým systémem už na jaře 1947. Měla hlavní plachtu, kosatku a bezan (česky vratiplachtu) s možností podkasání v případě silného větru. Nezapomeňte: v tom roce ještě nebylo ani dost jídla a vůbec ne plachtovina. Našla se až na Ministerstvu národní obrany po Němcích.*

***Catilínův** otec tam pracoval ve vysoké funkci. Příd' lodi opatřena palubou s kokpitovým vchodem. Lod' jinak otevřená s příčnými průběžnými sedačkami pro veslaře. Vesla jsme vezli s sebou. Pod sedačkami. Tam také byly na míru zvlášt' vyrobené pozinkované krabice s víkem, která **Brat'ka**, ale i ostatní, dost*

často prošlápli. Pak do nich přšelo.

Každý měl jednu pro osobní potřebu.

V přídi byl sklad a zásobárna. Na

noc se důmyslnou konstrukcí přes

prostor lodi vztyčil jakýsi stan a přes

sedačky a bedny roztáhly tvarově

přizpůsobené sololitové desky. Na

vzniklé ploše se spalo ve spacích

pytlích. Ta cesta byla krásná a

namáhavá a překvapivě romantická.

Po Visle tehdy pluly linkové kolesové

parníky podobné těm v Praze. Pokud

chtěl někdo přistoupit, zamával a

parník přídí přistál u písčného břehu. Proti proudu. Po proudu to udělal tak, že se tou přídí

opatrně zakousnul do břehu. Zád' mu začal stáčet proud a lidé rychle nastoupili. Lod' přídí

ukousla kus břehu, tím se uvolnila, zacouvala a pak se rozjela dál. Jinak byla Pětka osamělým

plavidlem. I ty parníky, i my jsme dost často najeli na písčiny. My častěji. Měli jsme větší

ponor. Visla je (byla) v té horní části až do Varšavy někdy dost široká, neregulovaná a i

prudká. Pozoruhodná, občas krásná krajina bez průmyslu. Cesta do Gdańska trvala asi osm

týdnů se zastávkou ve Varšavě, kde byl oddíl hostem varšavských Harcerů. Z Gdańska jsme

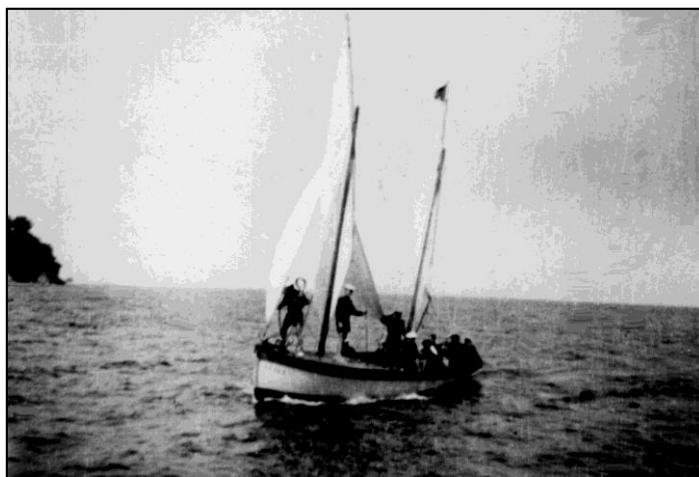
po moři připluli do Gdynie do „Bazenu jachtowego“. Všichni jsme absolvovali kurz

námořního jachtingu zakončeného zkouškami, a každý dostal potvrzení. Já jsem byl od tehdy

„Sternik sródlondówy“, tedy kormidelník vnitrozemských plavidel. Diplom nemohu najít.

Brat'ka musel kvůli pohřbu sestry odejet dříve a tábor pak vedl Radim. V září 1948 se výprava

i lod' vrátila šťastně vlakem domů.

O tomhle „táboře“ by se mohla napsat kniha. Mám k tomu dost materiálu. Když bude čas, tak to ještě doplním. V ČYK pak kutr Pětku měl jistý Pulchart. Přestavěl ji, opatřil palubou a motorem. Jak k ní přišel nevím.

V roce 1949 **Brat'ka** zorganizoval výzkumnou výpravu dorostu ČYK ve Vysokých Tatrách. 5. Oddíl už formálně neexistoval. Tábor se uskutečnil

v Tomanově dolině ve výšce asi 1700 mm. Dodnes asi nejdobrodružnější a nejdrsnější tábor oddílu. Podobně jako ten Filmovací a o další rok později Polský po Visle, trval prakticky celé prázdniny. I s **Brat'kou** nás bylo 14. Geniálně vymyšlený tábor. **Brat'ka** správně odhadl, že do té výšky a divočiny nás nikdo kontrolovat nepřijde. A opravdu nepřišel. Na obrázku zleva: **Medvěd** (Charvát), **Švígo** (Švec), **Jarbor** (Bor), **Černocho** (Černý), **Tonda** (Plánička), **Brat'ka** (Novák), **Černoušek** (Koubek), **Chingo** (Englich), **Pepan**, také Woody (Schneider), **Petr** (Kadlečík). Sedící: **Měsýc** (Jinoch), **Autogen** (Vepřek), **Vočko** (Bžoch) a **Vorel** (Vorlický). S oddílem jsme zůstali dodnes už jen dva: **Petr** a já.

Mezitím a často i v dalších letech jsme sjeli skoro všechny řeky v Čechách, a to mnohokrát. Vzpomínám na jednu plavbu kanoí se **Standou** Stanovským a **Autogenem**. Lod' nám vyložili na nádraží v Červené nad Vltavou. Žádné jezero tam tenkrát nebylo. Takže jsme tu dřevěnou kanoi dotáhli dolů a nasedli. Podzim. Byla děsná zima až namrzala paluba.

Standa kormidloval, já háčkoval a **Autogen** s bágly seděl uprostřed. Za úplné tmy jsme vytáhli lod' na břeh u nějakého stavení. Vyšla babka a uložila nás do dosud (dřevem – ta vůně!) vyhřáté sušárny švestek, abychom uschli. Tu příhodu jsem vyprávěl Iljovi Hurníkovi a on s pomocí své fantazie to popsal takhle: Je to v jeho Notýscích, co vydal pan Jiří Tomáš, Akropolis.

Koza

Ivanu Englichovi

Kamarádi se chystali na plavbu po Vltavě a přizvali mě do pramičky jako kormidelníka. Bylo po válce, svoboda nás opájela, svobodná byla i Vltava, ještě neuskřínutá přehradami. Jen co jsme vypluli, začalo pršet, lilo celou noc i druhý den, ke všemu se snesla neproniknutelná

mlha a zima, na červenec až urážlivá. K večeru jsme přistáli, dál už to nešlo. Lod' plná vody, svršky ve vacích nasáklé. Co teď? Kolem pustó.

A tu se z mlhy vynořila babička. „Dětičky moje, vy jste zubožený! Pojd'te, někam vás zavedu.“ Cvachtali jsme za ní a stanuli před dřevěnou boudou, sušárnou švestek. Bylo právě dosušeno, uvnitř prázdnó a teplo dobrých čtyřicet stupňů. Rozvěsili jsme promoklé svršky, natáhli se na prkna ještě vonící po švestkách, a byli bychom spali až do poledne, kdyby nás ráno nezbudila babička s kozou na špagátu.

„Panáčkové, teď budu chtít něco já. Musím s kozou za kozlem. Je to vocad' daleko, po břehu bych se ucprtala. Vy nás vemete do pramičky a budem tam ajn cvaj.“

„Jaksi nevím...“ řekl jsem, „koza na lodi...“

„Hahá, ta je na lodi jako doma. Co jsem se s ní napádlovala! Tady už je všechno vyžrané, ale tam na druhým břehu roste travička samá chut'. Mosty jste nám nepostavili, loďka mi při velké vodě uplavala a na novou nemám. Tak co? Plujem!“

Bylo krásně, babka si vykasala sukni, skočila křepce do loďky, kozu si přitáhla do náruče. Odpíchli jsme se a babka spustila na celé kolo:

„*Když Džimy Leklem slyšel dávnou zvěst, gut navigejšn ahoj!* To odposlouchal můj Fricek, od skautů. Ale s pádly uměl líp. Vy je strkáte moc hluboko, takhle loď brzdíte. Vltava se musí po povrchu hladit, takhle.“ Strčila kozu tomu vedle, popadla pádlo a jásala: „*že na ostrově poklad ukryt jest, gut navigejšn ahoj.* - A jsme tady.“ Na břehu stála chalupa, před ní kozel přivázaný ke kolíku. Když spatřil kozu, zjančil, trhal se.

„Tady u břehu je moc hluboko, to bych se umáčela. Musíte mě, mládenečkové, vynýst.“ Hoši ji popadli za nohy, mě vzala kolem krku a šeptala: „Viš, co je na světě nejkrásnější? Láska. Co já měla kolem sebe chlapců, tak pěkných jako vy. Já jsem hodně milovala. Kde už to je. Teď vozím za láskou už jenom kozu. Mávala nám, dokud jsme jí nezmizeli z očí.“

Povídka je povídka. Ono to tak úplně nebylo, ale my jsme se tam měli krásně. Pak už ne, protože jsem začal mít teplotu a zbytek cesty do Županovic odháčkoval **Autogen** a já byl uprostřed s těmi bágly v dece.

Brat'ka (Jaroslav Novák (*31.1.1894, †14.3.1965))

Byl geniální a úžasnou postavou mého života. To jsem si začal uvědomovat až mnoho let po jeho smrti. Uměl vést kluky (na holky moc nebyl) a vymýšlet stále nová dobrodružství a hry. Tady není místo na jeho biografii, ale přeci jen: byl z velice chudých poměrů. Slabý zrak a postava rozhodně neatletická. S tím, co všechno vymyslel a prožil, určitě si splnil i řadu svých snů. Bez oddílu by to byl patrně nedokázal. Oženil se až na stará kolena a vzal si za ženu svou sestřenicí

Vlastu, která mu i v Praze vedla domácnost na Spořilově. To když je vyhostili do Úžina a později do Chabařovic. Děti neměl. Jezdili jsme za ním často a hodně jsme korespondovali. Vedl vlastně oddíl na dálku, i když formálně v Praze na pár měsíců já a pak hlavně a po mnoho let **Švígo**. Po něm **Standa**, **Batul** a další. Po **Brat'kově** smrti jsme za **Vlastou** jezdili. Měla doma urnu s Brat'kovým popelem, která ale zmizela po její smrti.

To je historie k zaznamenání. Když zemřela **Vlasta**, STB si pospíšila a dům zapečetila, protože nebyli žádní dědicové. My v Praze jsme se to ani nedozvěděli. Oni byli někdy přepečliví, ale taky hloupí. Nebyli tam totiž dost rychle. O její smrti věděl tehdejší ředitel Státního archivu v Ústí nad Labem.

Vzal auto a z domu ještě včas odvezl veškeré písemnosti, fotografie a filmy a odvezl to do archivu. Tam to všechno pečlivě zaregistroval, uložil do krabic a oznámil, že celý archiv po Jaroslavu Novákovi je přístupný pouze pro STB. To sice nebyla pravda, ale nikdo z STB v Praze ani v Ústí si to zřejmě neověřil, a tak teprve po roce 1989 to zjistil starý skaut Otto Janka – **Ropim**. Našel tam skoro nedokončenou knihu Tábor nad vodopády, s naší pomocí ji dopsal a vyšla (Leprez 1994). Od něj jsme se také dozvěděli, jak to všechno bylo. Dům v Chabařovicích a všechno, co tam ještě zbylo, propadlo státu. **Bratřkovu** urnu někam zašantročili. Asi proto, že jim tak hrozně vadil. Jako mnoho dalších.

Oddíl využil archiv při přípravě stoletého výročí. Dosud tam jsou a zůstanou moje negativy, které jsem **Bratřkovi** poslal. Obrázky ale mám oskenované a použili jsme je na oslavách. Pak už jsem se oddílu věnoval jen jako člen jakéhosi vedení a na tábory dojížděl jen, jak jsem mohl. Dodnes nechápu, jak jsme dokázali 5. oddíl udržet až dodnes. V divadle jsem pořádal na příklad výroční setkání k šedesátinám oddílu, pořídili jsme pro oddíl chalupu na Klínovkách (Hopka, později Skočka) a mnoho dalšího. Vyslychali nás postupně skoro všechny, ale prošlo to. Ještě se asi musím zmínit o Sistersdayích a PVH 5. Hned někdy v padesátých letech jsme si jednou usmysleli, že bez kamarádek, sester, sestřenic a podobně je život přeci jen šedivý. A tak se pořádal čas od času Sistersday s tancem a jídlem a zábavou. Vždy u někoho doma. Je o tom řada záznamů a fotografií v archivu. A pak něco

Chingo, Budul, Pretty, Dívčina, Petr a Bob Klika

neuvěřitelného. Ustavili jsme „tajnou“ organizaci PVH 5 (Parta Veselých Hochů 5. Oddílu). Byla složena právě z „aktivních členů vedení“ oddílu. Na obrázku z Ivova Vratišova jsou: **Ivo** alias **Pegas, Bobánek, Batul, Michal Basch, Petr, Standa, Jakub, Cacidlo, Přemík a Chingo**. „Organizace“ vznikla z bohapusté recese, a to proto, že jsme jednou vyhlásili, že udeřil hlad. Proto vznikl „Lex Marcellia“ (bohužel někde ztracený), který v zásadě pravil, že se pánové z PVH5, tj. my, musí přežrat. Od té doby se pořádá Marcel vždy kolem 20. dubna. Docela náhodou jsme to rozhodli v Županovicích u Standy Stanovského v chatě právě 20. dubna. Pak nám někdo řekl, že to je Hitlerův den narození. Ale už jsme to neměnili.

Každý musel přinést buřty a jiné pochutiny a dorty a co já vím co ještě. Buřty jsme naložili do octa a z velké mísy potom každý musel jíst, dokud tam co bylo. Teprve pak jsme se směli vrhnout na ty laskominy, jenže to už zase nikdo nemohl. Poslední buřtíky zmáhali borci buď jako povinnost, nebo jako čest. Bavili jsme se ohromně. Marcel se to jmenovalo proto, že jsme kdysi našli pro **Brat'ku** jinou přezdívku „Marcel“. Proč? Nevím.

Do Švýcar jsme jezdili mnohokrát, samozřejmě nejvíce po roce 1989. Obrázky jsou z roku 1997. Švýcarsko jsme projeli křížem krážem. Stále platí odpověď radia Jerevan na otázku, zda je možné ve Švýcarsku zavést socialismus. Odpověď je jasná: „Možné to je, ale škoda té krásné země“. Jezdili jsme hlavně za **Švecema**, ale také za **Akelou**. Žil v Dittingen poblíž Laufenu v domku původně pro dělníky – prakticky uprostřed dávno nepoužívaného lomu. Nejslavnější švýcarský novodobý malíř! Tam jsme jezdili zejména s partou **Loulovců**. Fotografie je z cesty domů.

Od prava jsou: **Bob Klika, Budul** – František Nepil, **Petr Kadlečík a Chingo**.

Tahle výprava v roce 1995 byla z nejpovedenějších, ale u **Akely** poslední.

1995 **Dívčina** (Petr Hoch), **Honza** Stránský, **Petr** Kadlečík, **Budul** (František Nepil), **Pejsek** (Tonda Šrajcr), já, **Pretty** (Jan Lorenz), **Bob** (Jaromír Klika, **Akela** (Čeněk Pražák)

Naposledy to bylo na pozvání **Akely** 9. září 1995. Osmého září v noci zemřel **Budulín** – Franta Nepil. Jeli jsme bez něho v ponuré náladě.

Také jsme v Dittingen byli s **Káčou**, protože **Akela** chtěl, aby zahrála na koncertě amatérského orchestru, jehož byl primáriusem. Mám grafický list, který mně věnoval. Po **Akelově** smrti organizoval naše setkání Honza Brousek (**Zub**), nejčastěji ve skautské základně Campo Bosco, pár kilometrů severně od Bellinzony.

Vtipy

A jeden výjimečně politický:

Když navštívil Václav Klaus Švýcarsko, všiml si v Bernu, že tam mají „Bundesamt für Meeresnavigation“ (Spolkový úřad pro námořní dopravu). Okamžitě se optal: „Jak to že máte ve Švýcarsku das Bundesamt für Meeresnavigation, když nemáte moře?“

A dostal obratem odpověď. „Vy máte v České republice také Ministerstvo spravedlnosti!“